

1 majfirare

Vi samlas här i Gislaved på 1 maj 2017.

För exakt 100 år sedan, 1917, skakades vårt land av hungerkravaller i skuggan av det vi idag kallar första världskriget. Senare under detta år, 1917, såg världens arbetare och förtryckta det första socialistiska landet födas när Ryssland genom Oktoberrevolutionen omvandlades till Sovjetunionen. En omvälvning som inte bara var betydelsefull för invånarna där utan betydde mycket för folk i väst, bl.a. betydde det att vi i Sverige året efter fick en allmän rösträtt, i alla fall för män. Oktoberrevolutionen innebar även att historieböckerna för alltid fick skrivas om.

Prologen till denna nya historiebok var socialdemokratins svek mot arbetarklassen och denna rörelses uppslutning bakom den inhemska borgarklassen när man slöt upp bakom krigshetsen och vandrade ut för att skjuta mot sina klassbröder i andra länder.

Detta svek ledde till den socialistiska rörelsen splittrades i två grenar, den 13 maj 1917 skapades SSV, Sveriges Socialdemokratiska Vänsterparti, som fyra år senare bytte namn till Sveriges Kommunistiska Parti.

50 år senare, 1967, hade detta parti gått ideologiskt vilse och bland annat lagt ned sitt eget 1 majfirande för att i ett förment försök till enighet traska bakom de socialdemokratiska fanorna.

En växande grupp ifrågasatte denna uppslutning bakom klassarbetet och kallade till ett eget 1 majfirande – Röd Front hade sett dagens ljus.

Röd Front firar alltså idag 50 år samtidigt som vi firar 100 år av avståndstagande från den reformistiska återvändsgränden.

Röd Fronts 50 år står för en självständig arbetarrörelse, fri från de socialdemokratiska bojorna där man går hand i hand med kapitalet och bakom ryggen på folkmajoriteten gör upp om att bl.a. hålla tillbaka lönerna för de arbetande massorna och där man bestämmer om sina egna privilegier.

Det är därför vår socialdemokratiska statsminister Stefan Löfvén tjänar 164 000 kronor i månaden medan en genomsnittlig industriarbetare tjänar 29 000 kr i månaden.

LO:s Karl-Petter Thorwaldsson hävdar i alla fall att den genomsnittlige industriarbetaren har en lön på 29 000 kr i månaden; själv tjänar denna facklige företrädare 96 000 kronor i månaden.

Det socialdemokratiska klassarbetet har gjort att klyftorna i vårt land ökar. 1980 tjänade makteliten inom näringsliv, politik och ekonomi i genomsnitt 4,9 gånger en industriarbetares lön.

Nu är den siffran uppe i 18,7 industriarbetarlöner, vilket är nytt rekord sedan dessa mätningar infördes 1950.

Tittar man bara på näringslivets högsta direktörer tjänar var och en av dem i genomsnitt 54 industriarbetarlöner.

Under de 67 år som dessa mätningar har genomförts har socialdemokraterna suttit vid makten i 50 år och borgarna i 17 år.

Vem kan mot denna bakgrund hävda att socialdemokratin är ett parti som är för arbetarklassens intressen och vill bekämpa klasskillnaderna?

Därför behövs Röd Front.

Därför demonstrerar vi inte ihop med socialdemokraterna på denna arbetarklassens egen dag.

Socialdemokraterna är helt enkelt inte ett arbetarparti.

Röd Front är en pigg och ungdomlig 50-åring.

Våra utmaningar är snarlika de som arbetarklassen stod inför revolutionsåret 1917;

Att bekämpa krig och fattigdom,

Att arbeta för rättvisa och jämlikhet,

Att få bostad åt alla och en pension som man kan leva på.

Att bekämpa rasism och främlingsfientlighet och nå solidaritet över nationsgränserna.

Klassamhället består oavsett om det är högern eller socialdemokratin som styr. Därför behövs Röd Front, därför behövs Kommunistiska Partiet.

För 100 år sedan var krigsfrågan högaktuell och påtaglig, så är den även idag 2017.

Det pågår sedan en tid tillbaka ett smutsigt spel för att Sverige ska gå med i krigsalliansen NATO och för att vårt land ska lämna den framgångsväg som givit oss fred i 200 år.

Tack vare vår neutralitet och alliansfrihet har Sverige kunnat utvecklas och vara en fredsröst i världens konflikter.

Frågan om de stora flyktingströmmarna är nära förknippad med NATO-frågan. För vad är orsaken till att miljoner människor nu är på flykt runt om i världen, jo det är krigen som driver iväg dem.

Krig som underblåsts och i flera fall skapats av västvärlden anförda av NATO.

Det räcker med att säga Afghanistan, Irak och Libyen så förstår alla vad det handlar om.

Den svenska militarismen och dess Nato-lobby målar åter upp Ryssland som ett överhängande hot mot Sveriges fred och säkerhet.

Det är en rakt igenom förljugen kampanj.

Det är krigsalliansen Nato som flyttat fram positionerna i Sveriges närområde och som bygger upp spänningar i förhållande till Ryssland, bl.a. genom att för första gången öppna Nato-baser i Polen och i Baltikum.

Det talas om rysk upprustning.

Men sanningen är att Nato spenderar tio gånger mer än Ryssland på militär rustning och att Ryssland förra året i sin statsbudget lade fram att landets försvarsbudget skulle skäras ned med 27,1 %

I tvåhundra år har Sveriges säkerhetspolitik byggts på alliansfrihet i fred syftande till neutralitet i krig.

Det är en politik som tjänat landet väl.

Men när vi förra året ingick världslandsavtalet med Nato har Sverige beviljat kärnvapenmakter som USA, Storbritannien och Frankrike tillträde till svenskt territorium.

2017 innehåller många utmaningar i kampen för freden.

I september står Sverige värd för den stora Nato-övningen Aurora 17, som har sin udd riktad mot Ryssland.

Budskapet kan inte vara tydligare.

Genom Aurora 17 görs Sverige till ett uppmarschområde för Natos hotfulla krigspolitik.

När regering och riksdag sviker, måste svenska folket stå upp för fredens sak. Fred och säkerhet byggs inte via militarism, utan genom nedrustning och mellanstatligt samarbete.

Kommunistiska Partiet säger:

Nej till medlemskap i Nato!
Bryt allt samarbete med Nato!
Riv upp värdlandsavtalet!
och
Återupprätta alliansfriheten!

Den tragedi och den flyktingkris vi ser i Mellanöstern, Nordafrika och södra Europa är skapad av Västvärlden och dess militärallians NATO.

Terrordåd likt de i Paris, Berlin, London och Stockholm där fordon mejar ned fotgängare är givetvis avskyvärda, men man får inte vara blind för situationens dialektik.

Startar man krig och ödelägger hela länder kommer de drabbade att reagera, en liten del av dem är beredda att ta till den individualistiska terrorn.

Ökar man klasskillnaderna i samhället och dömer folk till utanförskap kommer frustrationen att eskalera.

Så länge det finns arbetslöshet, bostadsbrist, främlingsfientlighet, resursbrist i skola, vård och omsorg och så länge västvärlden bedriver sitt imperialistiska rofferi kommer polariseringen att öka.

Man ska i den uppkomna situationen inte låta hatet och rädslan ta över utan man måste rycka upp det onda med rötterna;

Se till att stoppa krigen, håll Sverige utanför stormakternas krigshets, bekämpa fattigdomen och arbeta för social rättvisa.

Då kan vi bygga en solidarisk värld, fri från den typen av attentat som nu drabbat även oss i Europa de sista åren, men som varje dag i ännu större utsträckning drabbar världens fattiga och förtryckta.

Svenska biståndspengar har gått till grupper i Syrien som är allierade med al Qaida och vår regering har lånat ut pengar till den nazistanstrukna regimen i Ukraina.

Men våra skattepengar ska inte användas på detta inhumana sätt, våra skattepengar ska gå till att bygga bostäder, bekämpa arbetslösheten, sänka noramalarbetstiden och till att höja pensionerna.

Förra året sattes rekord i utförsäljning av allmännyttan i vårt land. Hela 14 800 lägenheter såldes ut till profithungrande bostadskapitalister. En sorglig toppnotering för vårt land.

I stället för att bygga lägenheter säljer man ut dem, viket skapat ett segregerat boende och en enorm bostadsbrist i vårt land.

I Sverige idag får många köa längre för att få en bostad än vad man fick köa i det gamla DDR för att få en Trabant.

Förra året sades bostadsbyggande slå rekord i vårt land. Enligt SCB fick man gå tillbaka till 1975 för att hitta ett lika stort påbörjat byggande av lägenheter som förra året.

Men samtidigt är också befolkningsökningen rekordstor. Behovet av byggande är mycket högre än de ”rekordnivåer” som SCB presenterat. ”Rekordbyggandet” måste öka och sedan hålla i sig i minst tio år.

Enligt Boverket är behovet 710 000 nya lägenheter av alla sorter fram till 2025. En nivå som dagens bostadsbyggande inte är i närheten av. Till saken hör att nybyggandet av lägenheter sker helt på byggkapitalisternas villkor.

Hyran för en ny hyresrätt är ofta så hög att vanligt folk har svårt att kunna betala den och därför tvingas man stå kvar i bostadskön i väntan på att få hyra en billigare äldre och ofta nedsliten lägenhet i städernas utkanter, men ett ökat segregerat boende som följd.

Den kapitalistiska bostadsmarknaden har kommit vägs ände och nu måste omedelbara och radikala åtgärder till. Det orättvisa ROT-avdraget måste omvandlas till att omfatta hyresrätter i stället för bostadsrätter och villor.

Ränteavdragen måste minska drastiskt genom att ett tak på säg fyra miljoner införs i ett första skede för att på sikt avskaffa dessa klassorättvisa avdrag. Staten måste tillsammans med kommunerna ta sitt ansvar för att

bostadsbyggandet ges prioritet med en långsiktig hållbarhet där skäliga priser och hyror garanteras.

En fungerande bostadssituation kräver att bostadsmarknaden befrias från kapitalismen och dess vinstmaximerande godtycke.

I Gislaved 2017 går 1234 personer heltidsarbetslösa, samtidigt som kapitalet importerar billig arbetskraft från andra länder.

Massarbetslösheten är en konsekvens av EU-medlemskapet. EU:s statuter kräver att man ska bekämpa inflation före man får bekämpa arbetslöshet.

EU:s s.k. fria rörligheter har medfört att arbetsrätten successivt försämrats och urholkats i vårt land.

Lönerna har dumpats och otrygga anställningar har brett ut sig.

Inom t.ex. åkerinäringen körs undermåliga lastbilar runt av kraftigt underbetalda chaufförer från Östeuropa.

Chaufförer som i veckor i streck bor i sin lastbilar och konkurrerar ut sina svenska arbetskamrater.

Inom byggbranschen är det likadant; polsk arbetskraft kan få högre löner i vårt land jämfört med i sitt hemland men de ligger ändå tusentals kronor i månaden lägre än sina svenska arbetskamrater.

EU-medlemskapet innebär en osund konkurrens mellan företag och länder där profithungrande kapitalister tävlar om att tjäna pengar genom att erbjuda usla villkor för sina anställda.

Och för detta betalar vi i Sverige en medlemsavgift till EU på 44 miljarder kronor om året.

44 miljarder kronor för att försämma villkoren på den svenska arbetsmarknaden.

För Gislaveds del handlar det om 131 miljoner kronor om året till EU.

Tänk vilken nytta dessa pengar kunnat göra om de fått gå som stadsbidrag till kommunen i stället för till EU.

Den växande otryggheten och försämrade arbetsvillkor är ett ökande problem på arbetsplatserna.

Lika lön för lika arbete ska genomsyra den svenska arbetsmarknaden men idag bidrar kommuner, landsting och myndigheter till otrygghet och lönedumpning genom det offentliga upphandlingssystemet.

Arbetare från andra länder är mycket välkomna hit men de ska inte behandlas som andra klassens medborgare och erhålla lägre lön och sämre villkor än sina svenska arbetskamrater.

För att förhindra att folks skattepengar används till att dumpa löner och urholka arbetsrätten måste företag som vägrar att teckna kollektivavtal utestängas från offentlig upphandling.

En fungerande arbetsmarknad kräver kollektivavtal och att vi lämnar högerprojektet EU.

Storbritannien fick folkomrösta om sitt medlemskap i EU.

Nu måste även vi i Sverige få folkomrösta om vårt EU-medlemskap. Vi har 44 miljarder skäl till att genomföra en sådan folkomröstning.

För oss kommunister är alternativet givet om vi får rösta: För Swexit – Sverige ut ur EU!

Det är 98 år sedan vi sänkte arbetstiden i Sverige och införde 8 timmars arbetsdag och det är 46 år sedan vi införde 40 timmars arbetsvecka.

Sverige är idag många många gånger rikare och mer utvecklat än vad vi var för 98 år sedan när 8 timmarsdagen infördes, därför är det hög tid att sänka arbetstiden och införa sex timmars arbetsdag.

En arbetstidsförkortning med minst bibehållen lön omvandlar deltidsarbeten till heltid för alla dem som tvingats gå ner i arbetstid, vilket främst gäller kvinnor.

Sex timmars arbetsdag minskar stressen och utslitningen för alla med arbete och ger möjlighet till jobb och försörjning åt de hundratusentals människor som idag är arbetslösa.

En arbetstidsförkortning ökar möjligheten för både kvinnor och män att hinna med barn, familj, samhällsengagemang och den personliga utvecklingen.

Dessutom innebär en sänkning av den generella arbetstiden en enorm och välbehövlig överföring av samhällets resurser från de få till de många, från vinster till löner.

Vi anser att den offentliga sektorn måste gå i spetsen.

I varje kommun och varje landsting bör de arbetsplatser med störst behov av en arbetstidssänkning ta första steget.

Börja med de kommunala arbetsplatser som har högst sjukskrivningstal.

Det finns ett antal arbetsplatser runt om i landet som redan infört sex timmars arbetsdag och erfarenheterna från dessa arbetsplatser är mycket goda.

Stressen och arbetsskadorna har minskat, man har fått tid över till annat och man har kunnat anställa fler personer.

Idag på 1 maj säger vi – sex timmars arbetsdag nu!

I Sverige 2017 satsar regeringen på våra pensionärer.

De sänker skatten för arbetarpensionärerna och ger dem två kronor mer i plånboken per dag.

Två kronor eller 59 kr i månaden mer i pension, alla pensionärer och andra som vill rättvisa och jämlikhet jublar säkert åt denna kraftfulla satsa på pensionärerna.

59 kronor mer i månaden till den kvarts miljon pensionärer som lever under EU:s fattigdomsgräns är inte ens en promille av det arvode på 900 000 kronor som Svenskt Näringslivs tidigare vd Ebba Lindsö har fått för att sitta ordförande i tjuvbolaget Allra.

Småsmulor åt de arbetare som jobbat och slitit hela sina liv samtidigt som kapitalister vars affärsidé är att stjäla folkets pensionspengar tjänar miljarder.

Att just Ebba Lindsö, kristdemokratisk politiker och tidigare vd på Svenskt Näringsliv, tillsammans med Tomas Bodström, tidigare socialdemokratisk justitieminister, satt i styrelsen för det skandalomsusade och fifflande pensionsbolaget Allra säger det mesta om dagens folkfientliga pensionssystem.

Vi för vår del säger att alla arbetare ska ha en pension som går att leva på;
människovärdiga pensioner kräver att välfärden befrias från kapitalismen.

Listan över oförrätter och orättvisor kan göras mycket lång.
Men alla ni som är här idag har inte kommit för att höra mig rabbla upp listan
över dessa orättvisor, ni vill höra vad man ska ha i stället.
Ni vill höra om hoppet och en ljusare framtid.

Ni vet alla att vi kommunister är emot kapitalismen, ni vet att vi vill ha
socialism.

Men vad är då socialismen?

Ja, den är vad vi tillsammans gör den till.

Den skapas utifrån varje lands speciella förutsättningar.

Men låt oss hämta inspiration från den praktiska verkligheten.

I slutet av förra året gick en av historiens absolut största inspiratörer ur tiden,
Fidel Castro.

Han och det kubanska folket har i praktisk handling visat vad ett fattigt land kan
åstadkomma och att en annan värld är möjlig.

Trots USAs olagliga blockad mot Kuba är detta fattiga land världsledande inom
sjukvård och utbildning.

Spädbarnsdödligheten är lägre på Kuba än i USA, av Latinamerikas ca 40
miljoner gatubarn finns inte ett enda av dem på Kuba.

De sociala framstegen i detta lilla fattiga land är imponerande och fungerar som
inspiration för miljontals fattiga världen över.

Fidel Castro var kreatören bakom framgångarna.

Som ett led i den internationella solidariteten tog Castro initiativ till att kubanska
läkare skulle arbeta utomlands i utsatta områden.

Idag finns det närmare 30 000 kubanska läkare som arbetar i andra länder, att
jämföra med den renommerade organisationen ”Läkare utan gränser” som har
knapp 3000 läkare i tjänst utomlands.

Vid Ebolaepidemin i Västafrika för två år sedan var Kuba det land som skickade
överlägset flest läkare för att bekämpa smittan.

För detta arbete prisades de världen över, bl.a av WHO och FN-chefen, som
framhöll Kuba som en förebild på hälsoområdet.

Vid jordbävningkatastrofen på Haiti 2010 var de kubanska läkarna först på
plats och spelade en avgörande roll för att lindra katastrofens verkningar och

förhindra smittspridning, bl.a. donerade detta fattiga land 400 000 stelkrampsvaccinationer.

Vid jordbävningen i Pakistan 2005 skickade Kuba 32 fältsjukhus och Pakistans president tackade Fidel Castro personligen för all hjälp de fick vid denna katastrof.

Efter kärnkraftsolyckan i Tjernoby1 har Kuba som enda land tagit hand om 18 000 skadade barn och ungdomar, som behandlats medicinskt och fått vistas i en hälsosam miljö.

För liberaler och andra borgare är Kuba ett avskyvärt exempel, för världens fattiga är det verkligen inte så utan det ger dem hopp som visar att en bättre och solidarisk värld är fullt möjligt.

Nu när Röd Front firar 50 år och det är 100 år sedan den revolutionära vänstern lösgjorde sig från den förrädiska socialdemokratin tackar vi Fidel Castros historiska insats och vi blickar framåt, mot framtiden.

En framtid i solidaritetens, rättvisans och jämlikhetens namn.

Framtiden tillhör socialismen.

Framtiden tillhör kommunismen.

Röd Front kamrater!